

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
KAPOR I PARTNERI d.o.o.

LJUDEVITA GAJA 2A
10 000 ZAGREB

TEL: +385 (1) 4921-841 +385 (1) 4921-842
FAX: +385 (1) 4921-843

IBAN: HR7124880011100130286
OIB: 36714247867

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Amruševa 2/II
10 000 ZAGREB

Na broj: P-272/2019

Pravna stvar:

Tužitelj

protutuženik:

VICTA d.o.o., Tušilović, Brezova glava 20 , OIB: 52459172681

Tuženik

protutužitelj:

Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB:
02535697732

Umješac na

strani tuženika:

AMCO – ASSET MANAGEMENT COMPANY S.P.A. (prijašnji
naziv trvtke: **SOCIETÀ PER LA GESTIONE DI ATTIVITÀ -
S.G.A. S. P. A.**), Talijanska Republika, Napulj (NA), Via Santa
Brigida 39, OIB: 29163637960

Radi:

ispunjenja / utvrđenja da je ugovor raskinut

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

tuženika/protutužitelja protiv presude
Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske
posl.br. Pž-5936/2019 od 17.12.2020. godine

4x

I Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske je svojom presudom posl.br. Pž-5936/2019 od 17.12.2020. godine u toč. I odbio tuženikovu žalbu i žalbu umješaca na strani tuženika kao neosnovane i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-272/2019-12 od 22. kolovoza 2019. u pobijanoj točki II. izreke.

Nadalje, u toč. III. je uvažio tužiteljevu žalbu, **preinačio presudu** Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-272/2019-12 od 22. kolovoza 2019. u preostalom dijelu pobijane točke I. i u pobijanoj točki III. izreke i presudio:

„1. Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos glavnice od 1.300.000,00 EUR (milijunitristotisuća eura) u protuvrijednosti u kunama obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za EUR na dan 31. srpnja 2009., zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 1. kolovoza 2009. pa sve do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je

prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena do 31. srpnja 2015., a od 1. kolovoza 2015. do isplate uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve u roku od osam dana.

2. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 2.105.065,00 kn (dvamilijunastopettisućadešesetpet kuna), kao i troškove žalbenog postupka u iznosu od 131.093,75 kn (stotridesetjednatisućadevedesettri kune i sedamdesetpet lipa), sve u roku od osam dana.

3. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.850.530,00 kn (milijunosamstopedesettisućapetstotrideset kuna).“

II Prvostupanjskom presudom je suđeno:

I/ Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Nalaže se tuženiku da temeljem Ugovora sa Sporazumom od dana 08. siječnja 2009. isplati tužitelju iznos od 1.300.000,00 EUR-a u protuvrijednosti u kunama obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za EUR na dana 31.01.2009., sve u roku od 8 dana od dana donošenja presude pod prijetnjom ovrhe.

II. Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju zakonske zatezne kamate na iznos od 1.300.000,00 EUR-a u protuvrijednosti u kunama obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za EUR na dan 31.01.2009., a koje teku od dana 01.02.2009. pa sve do isplate po stopi propisanoj člankom 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, a sve u roku od 8 dana od dana donošenja presude pod prijetnjom ovrhe."

II/ Odbija se kao neosnovan protutužbeni zahtjev koji glasi:

" Utvrđuje se da je raskinut Ugovor o dugoročnom kreditu broj: 7791000173 sa sporazumom stranaka o zasnivanju založnog prava na nekretninama i pokretninama radi osiguranja novčane tražbine dana 08.01.2009. između protutužitelja i protutuženika, što je protutuženik dužan priznati.

III/ Svaka stranka snosi svoj trošak. "

III Protiv drugostupanjske presude tuženik/protutužitelj podnosi prijedlog za dopuštenje revizije zbog postupovnopopravnog pitanja koje se odnosi na bitne povrede odredbi parničnog postupka iz članka 354.st.2.st.11. ZPP-a koje su počinjene pred drugostupanjskim sudom jer je zaključak drugostupanjskog suda kako se radi o pogrešnoj primjeni materijalnog prava u prvostupanjskoj presudi u izravnoj suprotnosti s navodima tužitelja/protutuženika, kao i ispravama koje prileže spisu.

Presudu zbog bitne povrede odredbi parničnog postupka iz članka 354.st.2.točka 11. ZPP-a počinjene pred drugostupanjskim sudom, kada drugostupanjski sud umjesto da ukine prvostupanjsku presudu i dostavi je na novo suđenje, istu preinačuje, nije moguće ispitati jer ista nema razloga o odlučnim činjenicama odnosno o njima postoji proturječnost između razloga presude i isprava, slijedom čega je dopuštena revizija u ovom predmetu sukladno čl.385.st.2.Zakona o parničnom postupku.

Izneseni konkretan slučaj odnosi se na pitanja koja su važna za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, ali i za razvoj prava kroz sudsku praksu (članak 385.st.2. Zakona o parničnom postupku, Narodne novine 53/91 do 70/19, dalje ZPP) te se iz navedenih razloga podnosi i ovaj prijedlog za dopuštenje prava na podnošenje revizije.

Naime, prema obrazloženju drugostupanjske presude, tužitelj ima pravni interes za donošenje kondemnatorne odluke kojom se tuženiku nalaže plaćanje koje mu je bilo i ranijom ukinutom odlukom naloženo, jer za tužitelja nije više problem u tome je li kasnije činjenično došlo do (prisilne) naplate, nego u tome hoće li tužitelj raspolagati pravnom osnovom za već provedenu naplatu u nekom postupku koji bi mogao uslijediti od strane tuženika u ulozi tužitelja (npr. u slučaju podnošenja tužbe za povrat stečenog bez osnove, odnosno stečenog na osnovi koja je kasnije otpala). U slučaju da se tužitelj pokuša dvostruko naplatiti, drugostupanjski sud je stava kako bi tuženik na raspolaganju imao adekvatne zakonom propisane instrumente da to spriječi. S druge strane, ako tužitelj (više) ne raspolaže (naknadno otpalom) pravnom osnovom koja opravdava već prisilno provedenu naplatu (a u takvoj se situaciji nalazi od trenutka donošenja ukidne revizijske odluke), na raspolaganju nema nikakvih pravnih instrumenata ako tuženik zatraži povrat prisilno naplaćenih iznosa.

Prvostupanjski sud je tijekom postupka utvrdio da je temeljem Ugovora o dugoročnom kreditu prednik tuženika Veneto banka d.d. isplatila tužitelju u cijelosti iznos od 1.300.000,00 EUR, kao i zatezne kamate na taj iznos od 2009. godine do dana isplate. Ovakav zaključak, prihvatio je i drugostupanjski Sud, a isti je u skladu kako s ispravama koje prileže spisu, tako i s navodima samih stranaka uključujući i tužitelja.

Usljed nesporne činjenice (sukladno navodima samog tužitelja) da je **tuženik isplatio tužitelju utuženi iznos**, te kako **predmetni iznos tužitelj nije vratio tuženiku** nakon ukidnog Rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Revt-143/16 od 18.01.2017. godine, **drugostupanjski Sud nije mogao tuženiku naložiti još jednom plaćanje istog iznosa glavnice i kamata jer bi na taj način tužitelj stekao mogućnost dvostrukog namirenja** (ukoliko predmetno dugovanje prema tuženiku uopće i postoji).

Pri tome je, po mišljenju podnositelja zahtjeva, u potpunosti irelevantno je li do naplate došlo u ovršnom postupku ili je tuženik dobrovoljno platio iznos.

Naime, Prema odredbi čl. 1112. st. 1. ZOO-a, tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. U konkretnom slučaju, tužitelj je u trenutku prisilne naplate raspolagao pravomoćnom sudskom odlukom, dakle tuženik je bio dužan platiti utuženi iznos stoga se u konkretnom slučaju ne može razlikovati dobrovoljno plaćanje i prisilna naplate u ovršnom postupku (Res judicata facit jus inter partes).

Tuženik upućuje na sudsku praksu, konkretno presudu i rješenje Županijskog suda u Zagrebu, posl.br. Gž-1122/17 od 19.12.2017. godine, u kojoj je zauzet stav kako tužitelj nema pravo na isplatu iznosa koji mu je plaćen temeljem pravomoćne presude koja je ukinuta kasnijom revizijskom odlukom.

Postupovnoppravna pitanja glase:

1. Je li u konkretnom slučaju ispunjena pretpostavka iz čl. 354. st. 2. toč.11 ZPP-a o bitnim povredama odredaba parničnog postupka pred drugostupanjskim tijelom, kada je tuženiku naloženo plaćanje iznosa koji je prema stanju spisa nesporno plaćen, što je bitno za utvrđenje zakonitosti postupanja drugostupanjskog suda koje je time povrijedilo praksu Vrhovnog suda te drugih drugostupanjskih sudova?

Materijalnopravna pitanja glase:

1. Ima li tužitelj pravni interes za donošenje kondemnatorne odluke kojom se tuženiku nalaže plaćanje koje mu je bilo i ranijom ukinutom odlukom naloženo ukoliko je plaćanje izvršeno u postupku prisilne naplate prije donošenja odluke o reviziji?

Vrhovni sud Republike Hrvatske dopustit će reviziju ako se može očekivati odluka o nekom pravnom pitanju koje je važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu, a osobito ako je drugostupanjski sud u svojoj odluci bez valjana obrazloženja odstupio od ustaljene prakse Vrhovnog suda RH jer je povreda zabrane arbitrarnosti sastavni dio ljudskog prava na pravičan postupak.

Budući da ova odluka drugostupanjskog suda odstupa od sudske prakse i u izravnoj je suprotnosti sa zakonskom odredbom čl.373.ZPP-a, a u svom obrazloženju drugostupanjska odluka ne navodi valjane razloge odstupanja, Vrhovni sud RH je dužan u vezi s tim pitanjem, propitati razloge pobijane odluke te potvrditi odnosno razviti svoju prijašnju praksu kako drugostupanjski sudovi ne bi postupali na navedeni način.

Reviziju u ovom predmetu treba dopustiti i radi usklađenja već ustaljene sudske prakse povezane sa zaštitom ljudskih prava uspostavljenih u praksi Ustavnog suda i Europskog suda za ljudska prava, a osobito uzevši u obzir činjenicu stupanja na snagu novog Zakona o parničnom postupku koji je na snazi od 01.rujna 2019.godine, koji znatno ograničava prava stranaka, a temeljem kojeg se i podnosi ovaj prijedlog za dopuštenje revizije.

Također, Zakon o parničnom postupku temeljem kojeg se podnosi ovaj prijedlog, stupio je na snagu 01.rujna 2019.godine, slijedom čega se u ovom slučaju radi i o pravnom pitanju o kojem nema nove prakse revizijskog suda te je Vrhovni sud RH, radi ustaljenja stava o ovom konkretnom pravnom pitanju, dužan zauzeti stav te dopustiti reviziju u ovom predmetu, posebno uzevši u obzir vrijednost predmeta spora po tužbi 9.500.000,00 kn, a po protutužbi (još) 9.500.000,00 kn. Podnositelj stoga ističe, kako je radi otklanjanja povrede zabrane arbitrarnog postupanja, u ovom slučaju nužno dopustiti podnošenje revizije i zbog očite nezakonitosti pobijane odluke.

IV Slijedom svega navedenog, predlaže se Vrhovnom sudu Republike Hrvatske dopustiti reviziju u ovom predmetu.

Privredna banka Zagreb d.d.

- zastupan po punomoćniku:

U Zagrebu, 26.02.2021. godine

Tuženik/protutužitelj potražuje trošakprema slijedećoj specifikaciji:

Sastav revizije Tbr.10.6.	108.750,00 kn
PDV 25%	27.187,50 kn
UKUPNO	135.937,50 kn